

РЕШЕНИЕ

№ 42212

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4296** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. А.-СИДИ М., [дата на раждане] , гражданин на А., чрез адв. Р. К., САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 5, офис 18, срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“) от 27.03.2025 г., издаден от И. Т. – консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в А., по заявление на жалбоподателя с вх. №ALG24000554V от 21.11.2024 г.

С жалбата се иска отмяна на отказа като неправилен, незаконосъобразен, немотивиран, постановен в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

В съдебно заседание жалбоподателят - редовно призован, не се явява, представлява се от адв. К., която поддържа жалбата и моли съда същата да бъде уважена. Претендира разноски по списък.

Ответникът – И. Т., КДЛ в ДП – А., И. А., гл. специалист в Дирекция „К. отношения“ на МвНР - редовно уведомен, представлява се от юрк. А., която оспорва жалбата като неоснователна и недоказана и моли съда да я отхвърли. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 21.11.2024. със заявление с вх. № ALG24000554V жалбоподателят Х. А.-СИДИ М., гражданин

на А. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България (виза вид „D“). В заявлението е посочено, че същият е съпруг на български гражданин Д. Б. Х., за което е представено копие от удостоверение за сключен граждански брак на 14.03.2024 г. в Турция. Към заявлението са приложени: Удостоверение № [ЕГН]/24.04.2024 г. на [община] за сключен граждански брак на 14.03.2024 г.; Медицинско удостоверение за добро здраве; Декларация по пар. 1, т. 20 от ДР на ЗЧРБ за осигуряване на жилище; Декларации по чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ от Х. А.-СИДИ М. и Д. Б. Х.; копие от националния паспорт на чужденеца; Банково извлечение от сметката на чужденеца; Извлечение от Търговския регистър на Алжирка народо-демократична република; Удостоверение за членство и актуализация; Свидетелство за данъчна регистрация; извлечение от регистрите за гражданското състояние в А.; удостоверение за пребиваване, издадено от Народна демократична република А.; удостоверение за доходите на Д. Х.; извлечение от електронното банкиране на Д. Х..

На 27.03.2025 г. Х. А.-СИДИ М. е получил отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, като в основанието за отказа е цитиран чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ - не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Посочено е, че анализът на събраните доказателства сочи, че чужденецът няма намерение да се установи трайно продължително или постоянно в РЦ, а целта е да се установи трайно в РБ след като получи пребиваване.

По делото е приложено копие от становище на сектор „Миграция“ при ОДМВР - [населено място] до Дирекция „КО“ при МВнР – С. и Държавна агенция за национална сигурност, относно извършени проверки по основателността на депозираното заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Съгласно същото, жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, поради което е направено предложение да не бъде разрешено издаването на виза на чужденеца. В докладна записка на сектор „Миграция“ при ОДМВР - [населено място] и във връзка с проведено интервю на Д. Х. и извършена проверка на посочения адрес за пребиваване, е заключено, че бракът между жалбоподателя и Д. Х. е фиктивен и е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в България и получаване на разрешение за пребиваване.

С жалба с вх. № 8786 от 09.04.2025 г. до АССГ жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза.

В хода да съдебното производство се представиха следните писмени доказателства:

1. от жалбоподателя – снимки; превод от заклет преводач на документите, приложени по административната преписка.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА по аргумент от чл. 10а, ал. 1 ЗЧРБ, подадена е в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК — относно компетентност, форма, спазване на процесуалните правила, съответствие с материалния закон и целта му.

Съгласно чл. 8 и чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за пътуване и виза, когато такава се изисква, като визите се издават, съответно отказват, от дипломатическите и консулските представителства на страната. Редът за издаване е уреден в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (ПМС №198/11.07.2011 г.). Съгласно чл. 27, ал. 6 от Наредбата консулските длъжностни лица извършват проверка на представените данни и документи, като преди решението по

заявлението задължително го изпращат до Националния визов център за справки и консултиране по Визовата информационна система. Съгласно чл. 34, ал. 1 от същата наредба виза не се издава, когато е налице някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ, а отказът се оформя във формуляр по образец (Приложение № 7), съдържащ мотиви и правно основание.

Съгласно Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез Дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност". Условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" (чл.9е, ал.2 ЗЧРБ), вкл. визите за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ (чл.1, т.4 от Инструкция № ІЗ-2593 от 3 ноември 2010 г. за условията и реда за съгласуване на молби за визи). Министерството на външните работи чрез Дирекция "К. отношения" (ДКО) съгласува молбите за визи по с Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС) и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи (ДМ - МВР). Съгласуването се осъществява по електронен път чрез Системата за визов контрол (СВК). Съобразно процедурата, уредена в Глава V-та от Инструкцията регистрираните в консулските служби на Република България молби за визи по чл. 1, т. 4 се изпращат чрез СВК в ДКО. Дирекция "К. отношения" в срок до три работни дни след получаване на молбите за визи ги изпраща на ДМ - МВР за съгласуване. Дирекция "Миграция" в срок от три работни дни изпраща до териториалните поделения "Миграция" постъпилите молби за визи по чл. 1, т. 4 или от своя страна извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като писмено уведомява ДАНС с цел изготвяне на съвместно становище. Териториалните структури "Миграция" от своя страна предоставят постъпилите молби за визи по чл. 1, т. 4 на териториалните дирекции на ДАНС в срок до два работни дни. Дирекция "Миграция" в срок до тридесет работни дни след постъпването на молбите за визи по чл. 1, т. 4 и след съгласуване с ДАНС предоставя съвместното становище на ДКО. Съгласно чл.20 от Инструкцията консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от ДКО въз основа на съвместното становище на Дирекция "Миграция" - МВР, и ДАНС.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган — посланика на Република България в Посолството в А., И. Л. Т. – консулско длъжностно лице в посолството, оправомощен със заповед № 95-00-26/16.01.2025 /л. 148/ на министъра на външните работи, поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Съдът приема, че актът е издаден в законоустановената писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са фактическите и правните основания, послужили за издаването му, а именно чл. 10, ал. 1, т. 17, вр. чл. 26, ал. 4, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ - не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Нормата на чл. 26, ал. 3 от ЗЧРБ е основание да се откаже издаване на разрешение за пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин, ако са налице данни, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. Съгласно чл. 26, ал. 4, т. 1 и т. 2 от ЗЧРБ, преценката се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, че съпрузите не живеят заедно, както и при даване на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на лицето или ако не бяха допуснати органът би постановил решение в противен смисъл. Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ и ДАНС съобразно чл. 30, ал. 2 от Наредбата, противно на изложените в жалбата и писмената защита възражения.

Съгласно нормата на чл. 9ж, ал. 1 от ЗЧРБ за издаване на виза, кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването. В чл. 13, ал. 1 от Наредбата са изброени документите, които следва да представи лицето, което иска да получи виза. Представянето на всички изискуеми документи е задължително за всеки кандидат, като чрез тях същият доказва основателността на направеното искане за издаване на виза, в случая за дългосрочно пребиваване. При постановяване на оспорения отказ, органът е направил преценка на основателността на направеното искане, въз основа на представените от кандидата документи, поради което, съдът намира, че е изяснил изцяло фактическата обстановка, взел е предвид всички относими факти и не е налице нарушение на чл. 35 от АПК.

Не е допуснато и нарушение на материалния закон.

В случая жалбоподателят е поискал издаване на виза вид „Д“ за дългосрочно пребиваване, позовавайки се на сключен граждански брак с българската гражданка Д. Х.. Ответникът е отказал издаване на виза на това основание с основен мотив, че данните за този брак са, че е сключен с оглед получаване на дългосрочна виза с цел заобикаляне законовите норми, регламентиращи визовия режим в Република България. Същият е сключен в Турция и на церемонията не са присъствали близки и роднини на младоженците, а само служебни свидетели. Взет е предвид и факта, че двамата не са живели заедно и нямат общо домакинство. Счита се, че не са изградили емоционална връзка.

В приложеното по делото становище по извършената съгласувателна процедура, на което се е позовал и административния орган, е посочено, че бракът е фиктивен. Установено е, че съпрузите са се запознали през 2020 г. в Инстаграм и са поддържали единствено виртуална връзка в продължение на няколко години. Имали са няколко физически срещи в различни държави, но никога не са живели заедно. В подкрепа на твърденията им, че бракът им не е фиктивен, са представени множество фотоснимки на двамата, както и снимки от проведена помежду им електронна комуникация. Не са представени информация и детайли относно сключения граждански брак. От страна на компетентните власти е установено, че апликантът не е посещавал никога Република България.

Срещу тези констатации, от страна на жалбоподателя по делото не са ангажирани доказателства, които да ги опровергават. Въпреки предоставената възможност от съда, жалбоподателят не сочи доказателства, от които да стане видно, че отношенията между съпрузите не са самоцелни с оглед получаване на виза, че действителните намерения на жалбоподателя и Д. Х. са да живеят като семейство, на посочения от съпругата адрес. В хода на съдебното производство не се установи, че правото на семеен живот би било засегнато, ако жалбоподателят не получи желаната виза, още повече, че от доказателствата по делото, се установява, че същият е установен да живее в Република А. и има собствен бизнес там.

Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 2 от АПК при отказ за издаване на административен акт, оспорваният трябва да установи, че са били налице условията за издаването му. По делото това, обаче не бе сторено.

Изложеното обосновава наличие на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, тъй като чужденецът не може да докаже целта и условията на планирания престой, не може да бъде установен на заявления от него адрес на пребиваване и са налице данни, от които може да се

направи обосновано предположение, че бракът му с българската гражданка е сключен с цел получаване на съответния документ по ЗЧРБ и/или да използва страната като пункт за транзитно преминаване към трета държава. В тази връзка неоснователни се явяват изложените в жалбата доводи, обратно на същите отказът е издаден при обстойно и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и при спазена процедура.

Ето защо, съдът приема, че правилно и законосъобразно е отказано издаването на виза.

Не е нарушено правото на личен и семеен живот на жалбоподателя по чл.8, ал. 1 от ЕКПЧОС, доколкото обстоятелствата навеждат на хипотеза на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията и отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя, доколкото не се установяват такива отношения със съпругата му по документ, които да бъдат определени като семеен живот, който би могъл да бъде накърнен.

С оглед на гореизложеното, жалбата, като неоснователна следва да се отхвърли.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд - София град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба Х. А.-СИДИ М., [дата на раждане] , гражданин на А., срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „Д“) от 27.03.2025 г., издаден от И. Т. – консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в А..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: